

РЕШЕНИЕ

№ 505

гр. Варна, 22.03.2017г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Варненският административен съд, VIII – ми състав, в публичното заседание на четиринадесети март две хиляди и седемнадесета година в състав:

Административен съдия: ИСКРЕНА ДИМИТРОВА

при секретаря **Марияна Димитрова**, като разгледа докладваното от съдията **Искрена Димитрова** адм. дело **№ 320** на Административен съд - В. по описа за **2017 год.**, за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществената информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията /СОПА/, БУЛСТАТ 176143308, със седалище и адрес на управление гр.Варна, бул.Владислав Варненчик № 133, вх.А, ап.43, представлявано от председателя Юлиан Атанасов Чолаков против Решение рег. № ДОИ16000198ВН_005ВН/18.01.2017г. на секретаря на Община – В., с което е отказан достъп до обществена информация по заявление № ДОИ16000198ВН/15.12.2016г. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на постановеното решение поради неправилно приложение на материалния закон. Счита, че посоченият в решението аргумент за отказ е неотносим, т.к. ЗДОИ осигурява специална защита на интересите на трети лица, но по друг ред. Твърди, че в случая е налице надделяващ обществен интерес, но дори и такъв да липсва, административният орган е длъжен да предостави частичен достъп, само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Иска се отмяна на обжалваното решение, както и съдът да укаже на административния орган срок, в който да предостави исканата информация. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък.

Ответната страна – секретарят на Община – Варна, чрез юрк. Лора Гоцева, оспорва жалбата и моли същата да се отхвърли като неоснователна. Счита постановеният отказ за законосъобразен, обоснован и правилен, постановен от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие със закона.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя. Възражава за присъждане на тези разноски на жалбоподателя, в случай, че не е представен разходен документ за наличието им – договор за правна помощ от адвокатски кочан.

След преценка на събраните доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:

На 15.12.2016г. по електронен път на адрес zdoi@varna.bg жалбоподателят подал заявление регистрирано с № ДООИ16000198ВН/15.12.2016г. за предоставяне на достъп до следната информация: **1/** длъжността на лицето и кое е длъжностното лице, регистрирало в деловодната система на Община – В. документ ДООИ116000172ВН_001ВН_001ВН/08.11.2016г; **2/** причината и целта за използването на сигнатурата с двойно разширение ДООИ116000172ВН_001ВН_001ВН вместо обичайното и свободно към 08.11.2016г. единично разширение „_003“ – ДООИ116000172ВН_003ВН; **3/** информиран ли е кметът Иван Портних **лично** за случаи като посочения, в които юрисконсулти при Община – Варна потвърждават от негово име пред Административен съд – Варна неистината за представяне на съответната преписка в цялост, затаявайки истината за взето изрично решение по заявление за ДООИ – случаи, изискващи прокурорска проверка за наличието на деяние по чл.290а от НК.; **4/** детайлна разпечатка – извлечение от деловодната система на Община – Варна за движението по преписка ДООИ116000172ВН, от която да са видни сигнатурите на всички регистрирани документи, датата и часа на регистриране и длъжността на лицето, извършило съответния запис – без копия на самите регистрирани документи и със заличени данни, ако има такива защитени. Поискани са копия от всички актове и документи, относими към информацията по точки от 1 до 4, като с оглед икономията на хартия и средства, информацията да бъде предоставена на електронния адрес на сдружението. Посочено е, че в случая е налице надделяващ обществен интерес – *цели се повишаването на прозрачността на задължен по ЗДОИ субект, както и разкриването на корупционно мотивирани злоупотреби в рамките на Община – Варна чрез нерегламентирано манипулиране на деловодната система във вреда на гражданите и юридическите лица*, поради което е без значение дали информацията е служебна и не е необходимо съгласието на трети лица.

Във връзка с подаденото заявление, с писмо рег. № ДООИ16000198ВН_001ВН/29.12.2016г. секретарят на Община – Варна – *определен на основание чл.28, ал.2 от ЗДОИ със Заповед № 4628/15.12.2016г. на кмета на Община – Варна за длъжностно лице, което да разглежда постъпилите заявления и да взема решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до исканата информация* – уведомил представляващия СОПА, че т.к. искането се отнася до информация на трето лице и предвид разпоредбата на чл.18 от АПК заявлението следва да се разгледа по реда на чл.28 от ЗДОИ, след представяне на пълномощно.

С писмо рег. № ДООИ16000198ВН_002ВН/04.01.2017г. СОПА е представило съдебно удостоверение изх.№ 11875/23.12.2016г. по ф.д. № 252/2007г. по описа на Окръжен съд – Варна, удостоверяващо съществуването и представителството на СОПА.

С рег. № ДООИ16000198ВН_003ВН/05.01.2017г. секретарят на Община – Варна поискал от директора на Дирекция „Правно-нормативно обслужване“ юридическо становище в срок до 12.01.2017г., относно задължението на Община – Варна, в качеството ѝ на административен орган за предоставяне на информация по ДООИ16000198ВН/15.12.2016г. В

тази връзка е постъпил отговор рег. № ДДОИ16000198ВН_004ВН/17.01.2017г., според който представеното удостоверение от ВОС е неотнормимо, т.к. не е необходимо да се доказва правосубектността на заявителя. Изрично в указанията към заявителя било посочено, че е необходимо пълномощно по чл.18, ал.2 от АПК, каквото към момента не е представено и би следвало преписката да бъде прекратена на основание чл.30, ал.2 от АПК. Т.к. на заявителя не е указван срок за отстраняване на нередовностите по заявлението е дадено становище, че административният орган следва да се произнесе с изричен отказ. Посочено е в тази връзка, че със заявлението се засягат права и интереси на трето лице – Стефан Шмидт – Маркс, който не е дал изричното си съгласие за предоставяне на информация свързана с негово заявление, поради което е налице основание за отказ по чл.37, ал.1 от ЗДОИ. Изложени са и съображения за това, че предоставянето на исканата информация би нарушило редица закони – Закона за защита на личните данни, Административно-процесуалния кодекс и Конституцията на РБ, което би било недопустимо закононарушение от страна на общинската администрация.

Съобразявайки се с така даденото становище, с Решение рег. № ДДОИ16000198ВН_005ВН/18.01.2017г. секретарят на Община – Варна на основание чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ отказал достъп до обществена информация по заявление ДДОИ16000198ВН/15.12.2016г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е подадена на 26.01.2017г. - в срока по чл.149, ал.1 от АПК, считано от датата на постановяване на обжалваното решение, от надлежна страна – сдружението, подало заявлението за достъп до обществената информация, срещу годин за оспорване административен акт – решение по чл.38 от ЗДОИ, поради което е **ДОПУСТИМА**.

При извършване на служебната проверка за валидност на оспорения административен акт, съдът съобрази, че съгласно чл.28, ал.2 от ЗДОИ, в срока по ал.1 [14 дни след датата на регистриране на заявлението] органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация. В случая задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДОИ е кметът на Община – Варна, който със Заповед № 4628/15.12.2016г., на основание чл.28, ал.2 от ЗДОИ, е определил секретаря на Община – Варна за длъжностно лице, което да разглежда постъпилите заявления за достъп до обществена информация по ЗДОИ и да взема решения за предоставяне или отказ от предоставяне до исканата обществена информация. С оглед така делегираните правомощия по ЗДОИ на секретаря на Община – Варна и като взе предвид, че обжалваното решение е постановено в предвидената от чл.38 от ЗДОИ, съдът преценява, че обжалваното решение не страна от пороци, обуславящи неговата нищожност.

*Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.*

Обществена информация по смисъла на чл.2 от ЗДОИ е всяка информация, свързана с общественения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят мнение относно дейността на задължените по закон субекти, като съгласно чл.3, ал.1 от ЗДОИ това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Съгласно чл.9 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации се дели на официална и служебна. Според чл. 10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при

осъществяване на техните правомощия, а съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗДОИ, служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. Изрично с разпоредбата на чл.2, ал.4 от ЗДОИ е предвидено, че законът не се прилага за личните данни, чиято законова закрила не може да бъде преодоляна чрез института на „надделяващия обществен интерес“.

В конкретния случай информацията по процесното заявление, систематизирана в четири точки, най-общо касае регистрацията и обработката на постъпилите в Община – Варна заявления за достъп до обществена информация, в контекста на задълженията на субекта по чл.3, ал.1 от ЗДОИ – какъвто безспорно е кметът на Община – Варна - регламентирани в чл.25, ал.3 и чл.28, ал.1 от ЗДОИ. Тази информация безспорно е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, т.к. е свързана с обществения живот в страната и дава възможност на гражданите и организациите да си съставят мнение за дейността на задължения субект, при това конкретно за изпълнението на задълженията по ЗДОИ, а от там - за предприетите мерки за гарантиране правото на достъп по чл.4 от ЗДОИ и спазване на принципите по чл.6 от ЗДОИ, гарантиращи прозрачността в държавното управление.

Основателно е оплакването в жалбата за това, че разпоредбата на чл.18, ал.2 от АПК е неотнормирана в случая. Съгласно чл.18, ал.2 от АПК, пред административните органи гражданите и организациите могат да се представляват с писмено пълномощно с нотариална заверка на подписа и от други граждани или организации. Систематичното място на разпоредбата е в Дял първи „Общи положения“, Глава трета „Страни и представителство“ и урежда правилата за представителство на страните пред административния орган в производството по издаване на административни актове. При това положение основателно жалбоподателят поддържа, че аргументът за постановяване на обжалваният е неотнормиран. В случая производството пред субекта по чл.3, ал.1 от ЗДОИ е започнало по заявление на СОПА, подадено от представляващия го председател Юлиан Чолаков, поради което страна в това производство по смисъла на чл.15, ал.1 от АПК е именно сдружението. В тази връзка и с оглед указанията дадени в писмо рег. № ДОИ16000198ВН_001ВН/29.12.2016г. – които са бланкетни, без срок, и само указват, че за да бъде разгледано заявлението е необходимо представянето на нотариално заверено пълномощно, жалбоподателят е представил доказателства за своята правосубектност и представителство по закон – каквото всъщност е изискването по чл.18, ал.1 от АПК.

Доколкото от мотивите на обжалваното решение става ясно, че всъщност жалбоподателят е следвало да представи нотариално заверено пълномощно от третото лице, до което според административния орган се отнася исканата информация, следва да се посочи, че ЗДОИ не съдържа такова изискване. В случай, че исканата информация касае трето лице, за субекта по чл.3 от ЗДОИ възниква задължението по чл.31, ал.2 от ЗДОИ – да поиска неговото съгласие, което следва да стане с нарочен писмен акт, а не чрез упълномощаване на заявителя.

Неправилно с обжалваното решение е прието и че е налице основанието за отказ по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, т.к. исканата информация касае трето лице – Стефан Шмидт-Маркс- подател на заявление за достъп № ДОИ16000172ВН_001ВН_001ВН от 08.11.2016г., с което са свързани три от въпросите процесното заявление.

Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ съдържа три юридически факта, които се намират в различно съотношение – двата трябва да бъдат налице кумулативно, но тяхното действие се проявява само, ако не е налице третият юридически факт. Член 37, ал.1, т.2 ЗДОИ допуска отказ от достъп до обществена информация, когато „достъпът засяга интересите на третото лице“ и то „изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация“. Тези два юридически факта трябва да са налице кумулативно. Изискването за изричен отказ от страна на третото лице предполага наличието на подписан от него частен писмен документ, в който да е обективиран неговият отказ за предоставяне на исканата информация. В случая такъв документ липсва и това обстоятелство изрично се потвърждава от отговора на директора на Дирекция „Правно-нормативно обслужване“ до секретаря на Община - Варна.

По отношение другото законово изискване – „достъпът да засяга интересите на третото лице“ следва да се посочи, че факта, че третото лице е страна по друго развил се пред Община – Варна производство по ЗДОИ, сам по себе си не значи автоматично засягане на негови интереси. Дали е налице засягане на личен интерес е компетентно да прецени самото трето лице, а не органа по чл.3 от ЗДОИ. В случая субектът по чл.3 от ЗДОИ, вместо третото лице, е извършил преценка, че исканата обществена информация засяга „личните“ му интереси, като по този начин е извършил преценка за наличието на правопораждащ юридически факт, за който не е компетентен.

Следва също да се посочи, че за да настъпи правопрекратяващото действие на юридическите факти по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, е необходимо да липсва надделяващ обществен интерес. Когато такъв е налице, независимо от наличието на кумулативните предпоставки – засягане интересите на трето лице и наличието на изричен отказ, за административния орган възниква задължение да я предостави. Преценката дали е налице надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, поради което неизлагането на фактически и правни основания за този факт прави оспореното решение постановено при липса на фактически основания и е неизпълнение на задължението по чл.38 от ЗДОИ. Съдът не може вместо органа да преценява съществуват ли юридически факти, които доказват наличието на надделяващ обществен интерес и въз основа на това да направи вместо органа правен извод за приложимостта на чл. 37, ал.1, т.2 ЗДОИ. Съдът може само да провери законосъобразността на фактическите и правни изводи на органа - *В този смисъл е и Решение на ВАС № 14175/27.11.2014г. по адм.д. № 4665/2014г.*

По отношение на изложеното в становището на директора на Дирекция „Правно-нормативно обслужване“ при Община – Варна [доколкото същото е изискано в хода на административното производство] – че липсва правен интерес от исканата информация и че предоставянето ѝ би нарушило редица нормативни актове като Закона за закрила на личните данни, АПК и Конституцията на РБ, съдът намира за необходимо да посочи и следното:

Правото на достъп до информация е регламентирано и в Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Съгласно чл.10, пар.1 от ЕКПЧОС, всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от границите. Според пар.2 на с.р., ползването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде

обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, за предотвратяване на безредици или на престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или на правата на другите, за предотвратяване на изтичането на секретна информация или за поддържане на авторитета и безпристрастността на правосъдието."

Както приема Съдът по правата на човека в Страсбург /ЕСПЧ/, вкл. и в Решение от 17.02.2015г. по делото Г. срещу България, точка 36, член 10 от Конвенцията не може да се чете, като гарантиране на общо право на достъп до информация (*Leander v. Sweden*, 26 март 1987г., § 74, Серия А № 116). В същото време, Съдът многократно е подчертавал, че член 10 гарантира не само правото да се разпространява информация, но и правото на обществеността да я получава (*Observer and Guardian v. the United Kingdom*, 26 ноември 1991г., § 59(b), Серия А № 216; *Guerra and Others v. Italy*, 19 февруари 1998г., § 53, Доклади за решения и определения 1998-I; *Ahmet Yildirim v. Turkey*, № 3111/10, § 50, ЕСПЧ 2012). Във връзка с това Съдът е приел, че трябва да бъдат предоставени особено силни причини за всяка мярка за ограничаване на достъпа до информация, която обществото има право да получи (*Timpul Info-Magazin and Anghel v. Moldova*, № 42864/05, § 31, 27 ноември 2007г.; *Węgrzynowski and Smolczewski v. Poland*, № 33846/07, § 57, 16 юли 2013г.).

ЕСПЧ посочва още, че в случаите, когато жалбоподателят е физическо лице журналист и защитник на правата на човека, събирането на информация е съществен подготвителен етап в журналистиката и е присъща, защитена част от свободата на печата (*Shapovalov v. Ukraine*, № 45835/05, § 68, 31 юли 2012г.; *Dammann v. Switzerland*, № 77551/01, § 52, 25 април 2006г.). Пречките, създадени, за да затрудняват достъпа до информация, която е от обществен интерес, може да обезкуражат тези, които работят в медиите, или свързаните с тях области, от преследването на тези въпроси. В резултат на това те може вече да не са в състояние да изпълняват своята жизненоважна роля като "публични пазители" и способността им да предоставят точна и надеждна информация може да бъде неблагоприятно засегната. **Освен това, в случаите, когато жалбоподателят е сдружение, Съдът е установил, че когато една неправителствена организация се занимава с въпроси от обществен интерес, тя упражнява своята роля като обществен пазител с важност, подобна на тази на пресата.** (*Animal Defenders International v. the United Kingdom [GC]*, № 48876/08, § 103, 22 април 2013г.; *Vides Aizsardzības Klubs v. Latvia*, № 57829/00, § 42, 27 май 2004г.; *Társaság a Szabadságjogokért v. Hungary*, № 37374/05, § 27, 14 април 2009г.; *Youth Initiative for Human Rights v. Serbia*, № 48135/06, § 20, 25 юни 2013г.; *Österreichische Vereinigung zur Erhaltung, Stärkung und Schaffung v. Austria*, № 39534/07, § 34, 28 ноември 2013г.). **Дейностите на сдружението, свързани с въпроси от обществен интерес, следователно оправдават подобна защита на тази, предоставяна на пресата** (*Youth Initiative*, цитирано по-горе, § 20; *Társaság a Szabadságjogokért*, цитирано по-горе, § 27) – В този смисъл и точки 37 и 38 от Решението на ЕСПЧ по делото Гусева срещу България.

ЕСПЧ също така посочва, че вътрешно признато право за получаване на информация би могло да породи право по силата на чл. 10 - § 93 в *Gillberg v. Sweden [GC]*, № 41723/06, 3 април 2012г.

С цитираните решения ЕСПЧ признава, че обществото има право да получава информация от общ интерес като освен това е постановил, че функцията за създаване на

различни платформи за обществен дебат може да се упражни и от неправителствени организации, чиято дейност е съществен елемент на информирания обществен дебат. Съдът е приел, че неправителствените организации като пресата могат да се характеризират като социални „пазители“. В тази връзка дейностите им гарантират защита в рамките на Конвенцията, подобна на тази, предоставяна на пресата (Társaság a Szabadságjogokért, цитирано по-горе, § 27; Österreichische, цитирано по-горе, § 34; Animal Defenders Internacional [GC], § 103; Youth Initiative, , § 20).

В конкретния случай не се спори, че заявител на исканата информация е Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията, вписано в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел. Съгласно представеното в административното производство съдебно удостоверение изх. № 11875/23.12.2016г. на Окръжен съд – В., целта на сдружението е: създаване на условия за реална демокрация и осезаемо участие на по-широк кръг заинтересовани граждани в процесите на вземане на важни решения; създаване на действащи и резултатни правила за управление без демагогия; създаване на условия за повече свобода, **повече информация, усещане за сигурност и върховенство на закона, зачитане на човешките права и свободи** и т.н.

Както бе посочено по-горе, информацията, предмет на процесното заявление, касае регистрацията и обработката на постъпилите в Община – Варна заявления за достъп и като такава има пряко отношение към преценката за това дали и как е гарантирано правото по чл.4 от ЗДОИ, респ. е обезпечено спазването на принципите по чл.6 от ЗДОИ, гарантиращи прозрачност в държавното управление. Следователно тази информация е пряко свързана с работата и целите на СОПА за информиране на обществеността по тези въпроси от общ интерес и да допринесе за обществения дебат, поради което има право да я получи.

С оглед изложеното настоящият състав приема, че за жалбоподателя безспорно е налице интерес от предоставяне на достъп до исканата информация. Същата е служебна по смисъла на чл.11 от ЗДОИ и както указва разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до нея е свободен, освен ако не са налице ограниченията по ал.2 на с.р. или пък ограниченията са налице, но е изтекъл срока по ал.3 или е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ – обстоятелства, които административният орган следва изрично да провери и да изложи мотиви за всяко едно от тях, при това по отношение на всяка една от точките по процесното заявление.

По така изложените съображения обжалваното решение следва да се отмени като незаконосъобразно, а преписката да се върне за ново произнасяне.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски, които съгласно представен списък по чл.80 от ГПК са общо в размер на 310лв., от които 10лв. за държавна такса и 300лв. адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие от 08.02.2017г., видно от който възнаграждението е заплатено в брой.

Неоснователно е възражението на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение, т.к. същото е определено в размер под предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Неоснователно ответната страна поддържа и че разноски за адвокатски хонорар не следва да се присъждат на жалбоподателя т.к. не представя разходен документ за наличието им – договор за правна помощ от адвокатски кочан. Действително представеният договор за правна помощ от 08.02.2017г. (л.27) не е от кочан, в същия изрично е записано,

че СОПА е заплатило на адв.Ивайло Иванов възнаграждение за процесуално представителство за една инстанция сумата в размер на 300лв. Дали този договор представлява разходооправдателен документ и дали е от кочан, има отношение към данъчното облагане на лицата, упражняващи адвокатска професия, но не и към правото на спечелилата делото страна да иска възстановяване на разноските от другата страна. Както е прието в Определение на ВАС № 5237/12.05.2015г. по адм.д. № 4419/2015г., в ГПК и АПК, които уреждат правото да се претендира възстановяване на разноски, не се съдържа подобно изискване към договора за правна помощ и съдействие. В ТР 6/2012 на ОСГТК на ВКС, т. 1 е посочено, че при заплащане в брой, какъвто е настоящият случа, вписването за направено плащане е достатъчно и има характер на разписка.

Водим от горното, Варненският административен съд, VIII-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията /СОПА/, БУЛСТАТ 176143308, със седалище и адрес на управление гр.Варна, бул.Владислав Варненчик № 133, вх.А, ап.43, представлявано от председателя Юлиан Атанасов Чолаков, Решение рег. № ДОИ16000198ВН_005ВН/18.01.2017г. на секретаря на Община – Варна, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление № ДОИ16000198ВН/15.12.2016г.

ВРЪЩА преписката на секретаря на Община – Варна за произнасяне по Заявление № ДОИ16000198ВН/15.12.2016г. на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията /СОПА/, БУЛСТАТ 176143308, съобразно указанията в настоящото решение.

ОСЪЖДА Община – Варна да заплати на Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията /СОПА/, БУЛСТАТ 176143308, със седалище и адрес на управление гр.Варна, бул.Владислав Варненчик № 133, вх.А, ап.43, представлявано от председателя Юлиан Атанасов Чолаков, разноски за производството в размер на 310 (триста и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Административен съдия: